
Spausta »Lituānijos«, Tilžēj,
Augst. gatvēj 78.

Vidūnas

3MONIJOS KÆLIAS

— Antras Leidimas. —

Rūta.

Tilžėje 1914. mt.

VARPAI.

Ira gražus būdas, žmones varpais saukti į dârbâ. Varpai taipo-jau traukiami žmones vadinant į Dievnamî. Oro sparnais balsai nusileidžia į žmonių širdis. Tse jie apsâko, iš kur jie pareina. Supranta žmonės ir juos seka.

Varpų skambėjimas ūra ir žmonių žodžiai. Pâtis jie savo kilme apreiškia. Ar juos girdėtai ar tik skaitītai. Širdyje ir sieloje atsigarsi jų kilmės garsas. Pasidâro neapsâkomai malonu. Nori eiti, kur jie vadina.

Eini, ir po kiekvieno žingsnio suskâmba aiškiau, ir viskas, visas gyvenimas skaidresne Sviesa apsilieja. Stai ir beklaupi prieš Dangų Esîbę. Ji deda tau rankâ ant galvos ir nieko nesakîdama târia. — Skâmba neapsâkoma gaida. Tavo siela ūra varpas. Ir skâmba.

Nežino, ar verkti ar džiaugties. Palaima begalini. Tavo siela gieda palaiminimâ. Meilės sparnais tasai nusileidžia į žmonių širdis. Jie girdi žodžius. Skaito juos. Nežino, kodėl jie taip stebêtinai širdij atsigarsi.

Nežino, jog skambėjimas pareina nuo anos Dangû Esibês. Uzdėjusi rankâ mân ant galvos, ji târia. Todël mano siela skâmba. Ir skâmba tû dêlei, kuriuos mîliu. Esmi jû brolis.

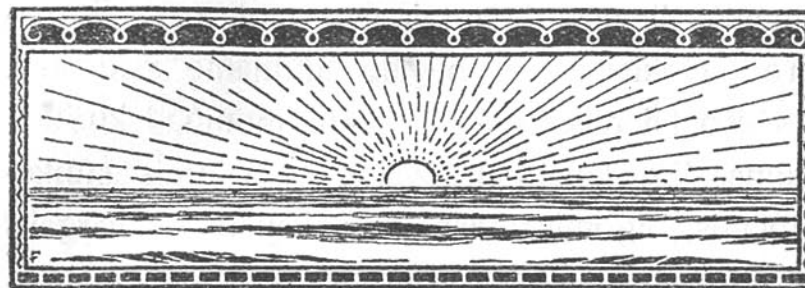
Gâl tûls neišgirs to balso. Bet nors numanîs, jog tuose zodziuose îra kvâpas — mielas, gaivinâs.

O, kad visi varpus išgirstû! Ir kiltû î Dievnamî, iš kur varpû balsai pareina. Palaiminti būtû visi — ir visa jiems būtû zinoma.

Tilžėje Geguzês m. 1908 mt.

Vîdûnas.

Senovês mokslas, kurio kelios vîriausios žinios se kantšiamė randasi, platšiau paduotas rašte: H. P. Blavatsky, Secret Doctrine (Slapties mokslas vokiškai: Geheimlehre).

ŽMONIJOS KĀLIAS.

Gîvenimas ir mânîmas. Skâmba gîvenimas kaip kokia gaida. Visi mes jos klausomês, noroms ir nenoroms. Bet nelîgiai ja pasimêgstame. Tûli vien teišgirsta skausmo rêksmus, sopuliû balsus, kantšiû kauksmus. Rodos nêra nieko grazaus tame gîvenimo aldêjime. Visas mokslininkû ir manîtojû skaitšius îra jî todël tîrinêjes. Bet ilgai ir giliai mâste, visi jie pagaliaus tvirtino, jog neverta gîventi; šitas pasaulis ir visas jo gîvenimas îra toks blogas, jog blogesnio nei îsivaizdinti negalima.

Taip kalbêjo ir dâr kalba garsûs manîtojai. O žiûrint î jû gîvenimâ, pasirodo, jog jiems kaip nebuvo taip ir nêra labai bloga gîventi. Turêjo ir turi jie visus reikalingus smagumînus. Tik jû

omenėje, jiems mąstant ir svarstant, pasaulis pasirodo tokiam jau begalo liūdname padėjime.

Ko tai reikėtų laukti iš tų žmonių, į kuriuos likimas līg akmenimis svaido visokiomis sunkenībėmis, ligomis, visokiais skausmais, vargais, kenksmais! Tokie žmonės kaip kokios žolelės po plūnu dangumi augdamos krušos sumušami. O jie sau gyvena ir tiek. Gyvena, tartum kažin kokią gerbę dar sulauksią. Gyvena visai nemąstydami apie gyvenimą ir jo sunkenības. Rodos giliai širdyje jiems gėvas neišdildomas jausmas, jog gyvenimas yra geras, turi augstą tikslą, ir yra toks prakilnas ir svarbus, jog jokios sunkenības to atsverti negali. Todėl būtinai reikią gyventi, nors likimo kruša kažki-kaip skaudžiai kristų ir kruvinai sumuštų gėvąją tvaskiantį širdį.

Rodos mąstant veikia galima būtų išrasti, jog gyventi labai svarbu ir verta. O līgiai išeina antraip. Išėmus filosofą Leibnitz, beveik visi mąnėtojai aiškiai išrodinėja gyvenimo skaudumą, pasaulio blogumą. Koks tai tik nuostabus žmogaus mąnimo ir paties gyvenimo priešingumas! Mąnimo išrodoma, jog nieko nevertas visas gyvenimas; gyvenimu tvirtinama, kad gyventi labai gera.

Suprantama, gyvenimas palaiko viršų. Eina jis savo taku jokių mąnimų ir mąstimų neboda-

mas. Ir taip jis savimi tvirtina savo svarbumą, ir, tartum, visiems protāvimams kaip galingas valdėtojas modamas išako: Nutilkite ir sekite mane!

Gėvenimo persikeitimas. Bet pradėdami ramiai ir atsidėje žvelgti į gėvenimą, rodos, jis tėra tik didis žaismas. Nuolatai kartojasi tie patės dalikai, tie patės vargai, tie patės atsitikimai. Dienai praėjus, prieina naktis. Po jos vėl aušta rėtas. Taip - jau keitėiasi senuoju būdu metų laikai. Prieina sėjimas ir daėojimas, kaitra ir šaltis, vasara ir žiema. Ir vėl sveikina mus naujas pavasaris.

Nueikime pas jūras. Vis jos ūžia, kaip jos ūžė senovėje. Amžinai bangos atplaukia prie škrantė ir leidžiasi atgal į jūrų bedugnę.

Atsimenu, kad, vaikas būdamas, pievoj augstėnākla atsigules žvelgdavau dangun, žiūrėdamas, kaip debesės traukia. O jos dar betraukia, kaip jos traukusios yra pirm tūkstantėjų ir milijonų metų.

Taip - jau ir žvaigždės ant dangaus eina savo takais, kaip ėjusios pirm amžėjų. Ir saulė tokiu pat būdu švietėia mums, kaip ji švietusi yra senajam Homėriui.

Vislab yra taip šiandien, kaip tai visumet būdavo. Todėl, rodos, kad tiejie teisėbe palaiko,

kurie sako: Pasaulis, kaip jau kartâ sutvertas, taip ir pasilieka, kol neprieis jâm gâlas. O tuo tarpu, visa, kaip jau vis buvo, taip ir îra ir taip visumet pasiliks.

Taip kalba tokie, kurie pilnais malkais geria gîvenimo smagumînus, o zodziais kaip ir jî nupeikti norêtû. Vienok taip kalba ir tie, ant kuriû uzgula likimo tamsa, ir kurie nieko Sviesaus nebemâto, ir tik laukia, ar neprieis jau veikiai gâlas.

Be abejonês žmonês kitaip kalbêtû apie gîvenimâ, kad išmuktû akis pakelti ir ilgus âmzius apzvelgti. Paprastai mûsû laiko žmonês tiktai numâno pilnâ dabartî ir tuštîjî bepradzios âmziû, kurs pirm to buves, ir tâ tuštâjî begalinî, kurs ateis. Pat »mokslininkas« tik tepazîsta »historios âmziû«, tai îra gâl 3000 ar 4000 metû. Gîvenimo bêtî per milijonus metû pasekti, tai žmogui negalima, kurs bando pajauti vien tik akies mirksnî.

Bet jau nevienas mokslininkas îra istîres žemês ir žmonijos âmzius, ir išrodinêjes, jog jie ilgesni negu lig Sol buvo tikima. Dâr visai pirm keleta dešimtmetšiû daugis tikêjo, jog mûsû pasaulis tik 6000 metû atgal sutvertas esâs. Gâl ir viens ar antras pridêjo dâr kelis metus. Bet dabar jau pradeda tûlas suprasti, jog pasaulis nesulîginamai senesnis.

Senû kultûrû radiniai târia apie metû skaitisius, kurie tikrai nuostabûs îra. Aigypto pyramîdos liudîja ne tik 3000 metû turintisios, bet gâl veikiau 300 000.

Tokius ilgus âmzius apzvelgiant, rodos turêtû bûti galima mâžumâ geriau î tâ klausimâ atsakîti, ar jau vis taip ir buvo, kaip dabar îra.

Bet istikro nei nereikia tiek daug apmatîti. Ziûrint akiliai î mazus dalîkus: î minerâlus, augmenius, gîvulius, žmones, pasirodo gana aiškiai, jog kasdien viskas kitaip stojasi. Mâtoma, paveikslui, kaip žmogus uzgema, auga, visokiu bûdu tobûlinasi, berods toliau ir mirsta.

O žvelgiant vidaus akimis iš tolo ir augsto î visa, kas gîva, pasirodo, jog pasaulio gîvenimas taip nuolatai keitsiasi, kad reikia tiesiog stebêties jo îvairumu. Pavidalai uzgema, stojasi ir nîksta, tarsi, tai verdantSiame vandenîje burbulai. Visokie ir îpatingiausi pavidalai atsiranda, tobûlinasi ir dingsta. Vargiai pritiktû sakîti, kad viskas pasilieka, kaip visumet buve.

Bet, gâl, sis nuolatinis vairêjimas, tai tat, kas buvo ir vis tas pats îra. Vienok tuomet turêtû kiekvienas pasirodîmas žemiausiu laipsniu pradêti ir dingti pasiekus tâ pâtî tobûlumâ, prie kurio kiti prieina. O to visiškai nêra. Pat išveizêjime

žmonių pavidalai įvairiausiai skirtumai apreiškia. Tas pats dalykas matomas, žiūrint į gyvulių ir augmenų pavidalus. Viens pradeda ant žemės, kits ant augštesnio laipsnio; viens savo laiku daugiau, kits mažiau tesitobulina.

Ir mažai pritari žmogus gal numaniti, jog regimi pavidalai tobulinasi. Kaip negalėtų būti aišku tiems, kurie žiūri į ilgus praeities amžius, kad viskas nuolatai stojasi kitaip, ir kad gyvenimas nėra toks nuobodus atsikartojimas to, kas buvo!

Gyvenimo prasmė. Apie tai ypatiai tie žino papasakoti, kurie išmoke skaityti rąstai, rašito nesuskaitomų amžių. Žemės pluta, kurią mindžiojam kojomis, susideda iš įvairių sluogsnų. Kiekvienas jų stovos ilgų metų bėgime, ir užklojo visa, kas pirma gyveno. Šitie sluogsniai išduoda šiandien mokslininkams savo slėpinius. Tokiu būdu žinoma tūpo, jog žmogaus išveizėjimas per ilgą amžių eilę tobulėsniau pastoja. Pirma žmogus beveik išveizėjo kaip gyvulis, išlengvo pasidare daugiau žmonišku. O mūsų dienų žmogus yra kartais toks gražus, jog į jį žiūrėti yra dziaugsmas. Tūls išveizi, līg būtū iš Augštibės parėjes.

O ir dar kitas pasitobulinimas, berods kitokiū būdu, yra pastebėtas. Paaiškėjo, jog amžių bėgime ne vien žmogaus pavidalas, bet ir jo vidus, jo pasijautimas ir pasizinimas tobulinosi, jo » dvasia « daugiau pabudo. Visokiū būdu tūpo paliudėta, kad, paveikslui, žmogaus protas, daug galingesnis yra pastojęs. Mūsų dienų gyvenimas daug daugiau po jo valdzia stovi negu senesnis. Toliau ir žmogaus jausmai, meilėjimai, troškimai gana daug persikeite, tartum švelnesni pastoje yra. O žmogaus dora, rodos, visai kita negu senovėje. Trumpu žodžiu, žmogaus sąmonė, sąžinė pasidare skaidresne negu seniau buvusi. O kadangi tame randama augštisiausia šio gyvenimo brangenėbė, tai galima sakėti, žmonija yra tolūn nuėjusi. Ji yra prie to daugiau prisiartinusi, kas gražu, teisu, gera.

Berods žinoma, jog dabarties žmonės nelīgūs. Ira tokiū, kuriū išveizėjimas nei kiek nesiskiria nuo gyvuliško, o kitū, kurie savo gražumu valdo žmoniū širdis. Taipu yra ir su žmogaus dvasia. Vienur jos līg visai nebūta, o kitur ji spindi kaip saulė.

Žmonija ne visa pasieka līgū pasitobulinimo laipsnī. Ji stovi, tartum, kojomis gyvulijoje. Todėl ir sākė kuris mokslininkas, nors istikro imant ir

ne visai teisingai, jog tarp iškilusio ir laukino žmogaus yra didesnis tarpas negu tarp tojo ir gyvulio. Ir jieškant laipsnių, kurie pasiliko už žmonių, nenoroms pasirodo, jog žmonija stovi pasaulyje lyg ant kokio gyvenimo laipto viršaus.

Is platšios, tarsi, negyvos gamtos skiriasi įpa-tingi pavidalai: mineralai. Žiniai augstšiau už juos stovi augmenis, dar augstšiau gyvuliai, ir galiausiai žmogus.

Kiekvienas šitų laipsnių, arba kaip sākoma, gamtos valstibių, berods nesiskiria nuo kito re- gimų tarpu. Pradėdamas pereiti visą mineralų valstibę, nejutes pamatai esās jau tarp augmenų. O tše tolın einant, žįgiu nebaisku, ar dar esi jū tarpe ar jau tarp gyvulių.

Is viso-to mokslininkai, kurie gyvenimā plat-šiai apžvelgia, šiandien tiesiog sprendžia, jog gyvenimas yra kelionė tobūluman; visi gy- viai, visa gamta tobūlinasi, keliauja evo- lūcios keliu¹⁾. Evolūcia, taip jie tiki, pradeda

1) Šiŝon priminti reikia, jog tatšau mokslininkai prie-šinos užtvirtinti, kad pasaulio gyvenimas turi tikslā. Da- bar jau ne vienas sāko, jog tai neabejotina. Bet sāko tai labai atsargiai, miniau išvengtų nuomone, būk už Visumos stovi koks žmogui prilygstamas sutvertojas.

nuo žemo matėrinio stovio, ir eina per mineralų, augmenų ir gyvulių valstibes lig žmonių. Tše ji, tartum, ūmai pasibaigia. Kur ji tolın eina, daugiui nežinoma.

O rodos, žinoti galima. Žinant, jog evolūcia eina augstın nuo mineralų valstibės lig žmonių, tik dar tereikia suprasti, kuo žmonių augstumas pasirodo. Be abejojimo toj sāmonej, kur jau ir yra savės-žinojimo. Berods ir tame dar yra laips- nių. Vis dėlto savės-žinojimas liudija dvāsia, sāmone viršų turint ant pavidalo, ant »apsireiš- kimų«, ant matėrios. I dvāsios viešpatāvimā veda visas pasitobūlinimas. Visuose gyve- nimo apsireiškimuose galima tai pastebėti. Sāko »žinantieji«, jog žmonių »galūnai« tiek savo dvāsios vālia ir galibe gyvenā, kad savo noru savo pavidalā sveikā, jaunā išlaikā arba nesiziū- rint apvertsiā aithėrišku, neregimu, ir reikalui esant vėl sutveriā.

Tuo tikėti nieks nuo »mokslininkų« ir paprastai mánantšių žmonių nereikalaus. Nors nesunku, rodos suprasti, jog tai sutinka su gamtos istātī- mais. Gana tuo tarpu, kad išmanīta, jog gyve- nimo prasmė yra pasitobūlinimas, evolūcia. Tai yra pamatinė žinia, kuri būtinai reikalinga, norint šiek-tiek sāmoningai gyventi.

Evolūcijas
tīrinētojai.

Kad gīvenimas nuolatai keitiasi, tas senovēs Graikas jau tvirtino, kurs garsūjī zodī ištārē: »Visa srāvi«. Iš kur ta rūpimoji srovē pareina, ir kur ji nuteka, tat berods senovēje taipo-jau sakīta buvo, bet, zmonēms to nesuprantant, nepasidārē zīmu.

Pirmasis paskutiniū āmziū mokslininkū, kurie kalbējo apie evolūciā, buvo Francas Lamarck²⁾. Jo mokslā parēmē visokiais prirodinējīmais Anglas Darwinas³⁾. Tasai vīriāusiai norējo ištirti ir išrodīti, kokiū būdu atsitinka, kad gīvieji pavidalai tobūlinasi. Ir jis tīrinējo, kaip visi paskutiniū āmziū mokslininkai. Visi jie ziūrējo iš paviršaus ī gīvenimā. Ir pagaliaus mokslas pastojo rinkiniu tū ziniū, kurias zmogaus ākīs, ausīs ir kitos juslēs jām teikia. Išvedimus padarīti iš kokiū-nors patīrimū, pasirodē beveik kaip ir nemokslinga. Buvo tai laikas akliāusio matērialismo. Tatšau nors buvo tikima ī evolūciā.

Darwinas pats dār nebuvo visiškai matērialistas. Vienok ir jām rodēs, kad evolūcia apsi-reiškia, kuomet koks-nors gīvis, esant tinkamoms sālīgoms, gamina pavidalā tobūlesnī uz save. Kaip šiandien dār tūli, taip ir jis tikējo, jog evolūcia nešasi iš pavidalo ī pavidalā.

²⁾ Ištarti reik Lamarck. Gīveno tasai garsus mokslininkas nuo 1740—1829 mt. ³⁾ Gīveno nuo 1809—1882 mt.

Savo tīrinējīmais Darwinas ir priējo prie to klausimo, iš kokio zemesnio gīvio zmogus gāl būt gaminasi. O jām tā aiškinant, jo vardas daugiau pagarsējo, negu dėl kitū jo mokslū. Jis tūpo zinomas kaip mokslininkas, kurio vīriāusias mokslas būk esās tas, kad zmogus gaminasi iš bezdzionēs. Bet Darwinas to nemokino.

Ziūrint ī zmogaus ir bezdzionēs pavidalā, pasidāro aišku, jog juodu vienas antrām šiek-tiek prilīgsta. Ir paskiausiame laike tūpo išrodīta, kad bezdzionēs ir zmogaus kraujas daugiau gentingumo turi negu zmogaus ir kitū gīviū kraujas.

Todėl rodos, jog zmogus ir bezdzionē turi gaminties iš tos patšios šaknies. Tai buvo ir Darwino mintis. Apie tā šāknī eina ir šiandien dār gintšas. Negalima jos surasti. O kad pasirodo, būk ji surasta, tad veikiai pasiaiškina, jog tai buves apsirikimas. Be abejonēs ta šaknis neprieinamoj senovēje, gāl, Augštībēje paslēpta⁴⁾.

⁴⁾ Nuostabūs rāštas: H. P. Blavatsky, Secret Doctrine, (Slapties mokslas), aiškina, jog kelios bezdzioniū veislēs par-einantšios nuo zmogaus. Tasai, kartā būdamas ant labai zemo išmānīmo laipsnio, krīpo, jēgū vertšiamas, nuo zmonijos gīvulijon ir gamino gīvulinius sau prilīgstantšius pavidalus. Zmonija ējo tolīn, bezdzionē pasiliko gīvulijos dalimī. Uz jos nebuvo tos esībēs, kuri zmonijos evolūciā vīkina.

Darwinas rādo pasekējū. Visū jū mokslas suglaudziamas zodziu Darwinismas. Tasai kartā gamtos moksle labai zīmiā vietā uzēmē. Siandien jau tuo māzumā kitaip. Darwinismas līg vis tiktai iš paviršaus ī gīvenimā tezvelgē. O mokslininkams tartum nuobodu rādosi, tik vis uzrašinēti, kân juslēs liudīja. Stojosi vis galingiau noras iširtus dalīkus ī eiles sustatīti ir filosofiskai suglausti. Todēl šandien gamtos moksle pastebimas aiškus linkimas filosofijon.

Bet gana dār jis toli nuo senovēs mokslo, īpat nuo senūjū ir šios dienos išmintingūjū mokslū. Tie mokslai aiškiai parodo, jog žiloj senovēj jau buvo zinoma Visumos evolūcia. Visi Sventi Rāštai kalba apie jā, nors ir ne kiekvienas šitā jū kalbā supranta. Aiškiausiai apie jī rašīta Indū Vēduose ir Upanishadose, nemenant dar ir uz juos senesniū rāštū. Augštai iškilusi Išmintingūjū Dvasia, kuri pažīsta gīvenimā, rodo tuose raštuose ī jo evolūciā. Šios dienos mokslas tik rēplomis artinas tai augštībei. Vis dēlto ārtinas.

Mokslo žingsniai
ī gīvenimo gilībes.

Darwinismas īpatšiai todēl daug pritarimo rādo, kadangi jis, rodos, visā gīvenimā taip išguldē, jog nebliko nieko nuostabaus.

Tikima ĩra, jog mechaniškai veikiantšios gamtos jēgos lengvai suprantamos. Ant šitū jēgū veikimo guldē Darwinismas visā evolūciā. Ir buvo mokinama, kad iš negīvosios matērios stojosi visa Visuma su savo ĩvairiais apsireiškimais. Tiejie, veikdami prieš viens kitā, būk gamine ir gaminā visus gīvus pavidalus. Kiekvienas tūjū, norēdamas išlikti, kovojās prieš kitus. Nekovodamas jis išnīkstās, bet kovodamas dar gi būk ir tobūlinasis. O tose veržtīnēse tobūliausieji išliekā, kurie vėl tobūlesnius gaminā.

Tokiū būdu tāpo viskas guldīta ant aplinknībiū, ant sālīgū, tartum tos visāgalingos, ir gaminantšios kaip naikinantšios. Jū veikimai ĩra ištikro ĩvairūs. O todēl jau tame gāl būti randama svarbus evolūcios veiksnīs. Sālīgos toliau ir padāro, kad išlieka tinkamiausias gīvis. Vėl sālīgos labai svarbomis apsireiškia ir prie veisimo, toliau ir prie auginimo veisimui. Galiausiai sālīgos ir skirsto gīvius ir privertšia juos joms atinkamai auginties, joms prisitaikinti.

Tai ĩra visa eilē evolūcios akstinū, jog, rodos, daugiau neberekētū. Vienok rādos ir tokiū mokslininkū, kurie išrodinējo, jog Darwinismas nenuosakus. Likos visumet nesuprantama, kaip

tai atsitinka, kad sulūžusis krystâlas pasitaiso, ir kodël kiekviena sêkla sau îpatinga auga, taip kad ir jokios sâlîgos jos veislês apversti negâl. Ir visas prisitaikinimas prie sâlîgû nêra tas pats dalîkas kaip organizmo gaminimas.⁵⁾

Tâ sios dienos gamtos mokslininkai vis geriau apmâsto ir grîžta prie beveik uzmirsto Lamarckio mokslo. Tse vîriausiai aiškinta, jog evolûcioj pirm viso svarbus îra kiekvieno gîvio aktîvumas, tai îra »kiekviename gîvîje bûtinai apsireiškias pasitobûlinimo îstâtîmas«.

Tuo Siandien visas gamtos mokslas tiesiog apsivertsia. Visa eilê mokslininkû kreipia žvilgî nuo sâlîgû î pavidalo esîbe. Pasirodo kiekvienâ dienâ aiškiau, jog mokslas, kad sâlîgos viskâ padârantios, îra didis apsirikimas. Ir înešimas to mokslo î žmoniû luomû kovâ têra tik karštuoliû ir lengvâtikiû veikimas.

Evolûcia turi du vîriausiu veiksniau: sâlîgas ir pasitobûlinantisio daigto esîbe. Bet esîbêje, ar ji bûtû minerâlo, augmens, gîvulio ar žmogaus, randasi galingesnis evo-

⁵⁾ Išvedimai tai kurio mokslininko Nægeli.

lûcios veiksnis, kurs ir îra jos slêpinis. O tân reikia îstirti.

Senovês Išminties mokslas sâko, jog tos esîbês veikiantisios po akstinu sâmoningû Augstîbês jêgû.

Visu aitrumu mokslininkai žiûri dabar, kaip îstirti evolûcios slêpinî. Ir visu atsargumu jie žiûri, kaip suprasti tâ iš pavidalû, iš gîviû veikiantisâ jêgâ ir sâmone. Jau nebepastebi tiek paviršutinî gîviû išveizêjimâ, kiek jo gîvîbe ir veikimâ.

Visumet mokslininkams buvo nuostabu, kad, paveikslui, augmenis labai gerai moka savo esîbei atitinkamai îsitaisîti. Kiekvienas augmuo turi tokî organismâ, kuris geriausiai tinka jo išlaikimui. Lig Sol buvo bandoma tâ išguldîti atsižvelgiant î fizikos ir chêmijos îstâtîmus. Siandien vis aiškiau parodama, jog tai negâlimas daigtas. Augstisau tû îstâtîmû stovi gîvîbês îstâtîmai. Kad gîvâm daigtui suzeistas sânaris pasitaiso, tai visai neina išguldîti »matêrios« veikimu. Reikia, kaip tûls mokslininkas sâko, išmanîti, jog tse apsireiškia, kas nebêra matêria. Kiti tâ laiko tiesiog individuâlo îpatîbe, ir târia, tai esâs vîriausias evolûcios akstinas. Kiti dâr kalba apie vîkinantisias jêgas. Ir tt.

Labai žįmu pasidaro žitas kurio mokslininko⁶⁾ tarsnįs: »Įpatingas organismas stojasi savo galibe į įpatingas sālįgas, ne sālįgų sutveriamas, bet sālįgoms prisitaikindamas«. Toliau jisai išrodinēja, kad gįviuose neveikia vien fyziškos arba chęmiškos jęgos, bet ir kitos, »kurios fyziškos ir chęmiškos keliã rodo.« Ira tai gįvibės jęgos, kurios moksle po Vitalismo vardu tįrinėjamos. Berods didis mokslininkų skaitšius apie tai ir šiandien dār nieko žinoti nenori.⁷⁾

Bet Vitalismas neatidengia paskutinės gelmės. Žiūrima todėl į dār gilesnę. Jieškoma sielos, dvāsios. Ir tše norima surasti evolūcios priežastį.⁸⁾

⁶⁾ K. C. Schneider, rašte: Zeitschrift für den Ausbau der Entwicklungslehre 1907, 1/2, rašinij: Vitalismus.

⁷⁾ Mokslininkai Vitalismã tirinēja ĩra: Francé, Pauly, Reinke, v. Hartmann, K. C. Schneider, Morgan, Montgomery, ir tt.

⁸⁾ Jau seniau, bene pirm kokių dešimt metų pastebėta, jog gįvių persikeitimai ne nuo pavidalo pavidalan persikelia, bet naudojamas »psychinis« tarpininkas. Tãpo žinoma, kad, kaip paveikslui, prie bitšių, ĩra gįvių motriškos, vįriškos ir belitės rųšių, pasidarius persikeitimų prie paskiau minėtų, atsiranda tie ir prie naujos kartos.

Evolūcios slėpinis. Taip mūsų dienų moksle užima pirmã vietã vis daugiau gįvių »sielos« ĩpatibę, »psychinis« vidus. Ir vis daugiau tvirtinama, kad pavidalas, organismas iš jo stojasi. Tuo šios dienos mokslas tiesiog ĩrtinas senovės mokslui, kurs sãko, kad evolūcia nusiduoda esibių viduje, kur susitinka sielos jęgos su sālįgų veikimais, ir kad tuo siela žãdinama. Ji pasistengia viršų gauti ir tuo »auga«.

Todėl ir nėra tokio pasitobūlinimo akstino, kurs iš pavidalo į pavidalã persikeltų: iš minerãlo į augmenį, iš augmens į gįvulį, ir iš to į žmogų. Tasai, sakįsime »psychinis« ĩpatingumas, kurs apsireiškia minerãlu, meta tãjį ir apsireiškia augmeniu, toliau gįvuliu ir tt., kuomet jis atitinkamã laipsnį sãmoningesis pastojęs ĩra. Ne gįvulio pavidalas gãl žmogumi tapti, bet ta esibė, ta monada, kaip sãkoma, kuri tokį sãmonės laipsnį pasiekusi ĩra, jog nebegãl jįjį senuoju būdu apreikšti, meta tuo tarpu naudotã pavidalã ir užgema tobulesniu. Bet reikia suprasti, jog tai ne akies mirksnio, bet ilgų ãmžių atsitikimas.

Kad žmonės visus savo patįrimus visumet omenįj turėtų, nereiktų ilgus išguldimus apie tai paduoti, iš kur visi gįvenimo apsireiškimai, visi

gīvi pavidalai gaminasi, kur evolūcijas tãkas bēga. Kiekvienas žino, jog viskas, kã žmogus sutveria, vïkina arba gamina, pirmiau giliai jo dvãsiuje užgema, toliau pastoja norimas, geistinas beveik regimas dalïkas ir galiausiai stojasi regimos matêrios pavidalu. Taip atsieina, kad dailininkas kã sutveria, bet ir kad butininkas trobã stãto ir podzius iš molio puodã lipina.

Dvãsinês gelmês îra žmogaus veikimo gimtuvê. O kokios gïvos, sãmoningos tos gelmês, tokie tobûli ir galingi jû apsireiškimai, bûtent žmogaus veikalai.

Žmogus ne sau gïvena šale visos Visumos. Jis îra jos dalelê. Ir nêra jis îpatinga išimtis. Todêl galima sakïti, kad lïgiu bûdu, kaip jo apsireiškimai, taip ir pasaulio daigtai stojasi. Visas pasaulis îra apsireiškimas to, kas neregima. Visuma îra išplêsta erdvêje ir âmziû tolîbêse, bet Visumoj randas ir tat, kas anapus erdvês ir laiko, bûtent amžinîbêje, îra.

Gïvenimo pažanga nêra tvãnas, kurs per erdvę ir laikã tvïsta. Ji apsireiškia Visumai atveiriant savo gelmes. Ir kiek tose gelmêse sãmoningumo, tiek tasai pasidãro regimas maziau ar daugiau tobûlais pavidalais. Ira taip, kaip ko-

kiame Šaltinîje. Kuo-daugiau jo gelmêse vandens susitvenkia, tuo galingesniu jisai pasirodo.

Sãko išminties mokslas, jog Visuma parêjusi iš dvasiniû gelmiû, pastodama vis daugiau materialinê, kol nepasiekusi dabartinî stovî. Iš jo ji vêl kïla augštîn î dvasinî. Tãpat ir sãko tas šv. Povilo žodis: »Iš Jo, Jame ir Jopi îra ir visi daigtai«.⁹⁾

Kad dvãsinis stovis îra viso gïvenimo tikslas, tã beveik jau kiekvienas žmogus numãno. Ir nenoroms visi brangina daugiau tai, kas iš dvãsios, negu kas iš matêrios pareina. Visumet îra dvãsios žmogus augštšiau stãtomas, negu dvãsios vargšas.

O jeib nepasiliktû neaiškumo, vienã dalîkã dâr kartã minêsimë. Lengva îra suprasti, kad negalima bet-kaip vaizdelî padarïti poêmu. Bet iš vaizdelio dvãsios, kaip gimê vaizdas, gãli gimti ir poêmas. Taip ir zuvis negâl pavirsti varle, aužuolas negâl pastoti aru, vanagelis ne liûtu, ir tt. Bet jû, sakîsimë siela, îgijusi tinkamã îpatîbë: sãmone, gâl gimti nauju, atitinkamu pavidalu. Iš augmeninês sielos tegâl gimti augmuo, iš gïvu-

⁹⁾ Gr. Rom. 11, 36.

linės gîvulis, iš žmoniškos žmogus. Niekumet kitaip. Pavidalas sau vienas nieko negamina, kaip tiktai suvartotas jėgas ir matėrios rūšis.

Taip tai reikia atskirti dvâsios-sielos ir pavidalo pasitobûlinimâ. Ipatšiai tai svarbu žiûrint î žmogû. Bet pavidalas nesitobûlina sau vienas. Viskas jâm pareina iš jo esîbės, iš sielos.

Ir dâr, rodos, reikia priminti, jog pasitobûlinimas tik labai išlengvo teatsitinka. Ta esîbê, vadinama monada, kuri apsireiškia augmens pavidalu, tik po milijonû metų teiškîla taip augštai, jog gâli sutverti gîvuliû pavidalâ. Todêl ir ne vienas mokslininkas pradêjo abejoti apie evolûciâ, manîdamas, jog negâlimas daigtas, kad minerâlas kartâ pavirstû augmeniu, ir tt.

Ipatšiai žîmus evolvûcios îstâtîmas. Paprastai šios dienos kultûros žmogus labai pasididzioja savo kultûra. Lîg bûtume labai toli îškile. Bet vis tankiau randasi senû kultûrû liekanos. O nuostabu bûdu, ir tos liekanos atitinkamû mûsû kultûros dirbiniû nepasiektos.

Aigyptû žemêje, paveikslui, ant griuvêsiû matîti îpatingû dažû spalvos. Tûkstantšius metų

jus pakêlê saulês kaitras ir oro drêgnumâ, o nenublîško. Mûsû kultûra tokiû dažû lig šol neîstengê gaminti. Damaskaus kardâ buvo galima susukti kaip kokiâ virkštî, o jis nesulûžo. Tokio šiandien nieks padarîti negâl. Toliau îra žinoma, jog Chaldaiû kultûra tuokart labai augšta buvo, kuomet Airopoj žmonês dâr kaip kokie laukiniai gîveno.

Vislab tat liudîja, jog žmonija vienoj ir antroj savo dalij uzkopia ant augšto kultûros laipsnio ir toliau vêl grimsta. Vêliau susitveria kitur kita tokia-jau augšta kultûra. Ir toji toliau dingsta.

Sâko Îsminties mokslas, kad evolûcia neina kaip koki rami srovê, bet vertšiasi augštîn kaip jûrû bangos krantan. Ira tai tiesiog îstâtîmas, kurî aiškiai pastebêti galima pasaulio gîvenime. Tasai gîvenimas kîla î aiškû gîvumâ ir vêl nusileidzia, tarsi jâm reiktû pasiilsêti.

Ramiai žiûrint, pasirodo, jog taip îra iš tikro ir maziausiuose gîvenimo apsireiškimuose. Želmenîs auga mets î metâ, žiemâ pasiilsêdami. Taip-jau gîvena ir tûli gîvuliai. Kitiems, o îpatšiai žmogui, svarbûs dâr trumpesni tarpimo laikai. Žmonês žûtû, jei negîventû, kaip diena ir naktis jiems gîventi liepia. Su diena visa gamta lîg gîvesnê pastoja, su naktimi kaip ir î save atsitraukia.

Bet žiūrint į tą, galima visai įpatingai daliką pastebėti, įpatšiai prie gėlių. Vakarais jų žiedeliai tankiausiai prisidengia, tad sau visa gėlė savo kvapu daug gėviau apsireiškia. Taip rodos, lig dienos gėvumui dingus, kitas, būtent nakties, stojasi.

Taip eina gėvenimo vilnelės. Ir nuo dienos per naktį į dieną gėviai tarpsta ir auga ir vėl nįksta ir miršta. Toliau vėl užgema, ir iš naujo nusiduoda senoji pasaka.

Nuo mažųjų tikių gėvenimo bangų galima tolin žengti pas didžiūšias. Jos netiek pažįstamos. Dār metų laikai ir metų nusikeitimai platšiai žinomi. Bet kad amžių bėgįje visas gamtos gėvenimas kartu su žmonijos gėvenimu išlengvo kitokiu virsta, tai tik mokslininkų tėra ištirta. O tie pāsakoja, jog ant žemės šilti kraštai yra išlengvo atšale. Nebeauga tše tie augmeniš, nebegėvena tše tie gėvuliai, kurie kartą gėveno. Valstībės, galingos valdžios stojosi, gėveno ir griuvo. Taipo-jau neviena tauta yra augusi, židėjusi ir vėl nįkusi.

Nuolatai gėvenimas banguoja kaip didi labai sujudusi srovė. Nors taip išveizi. Bet išmintingieji sāko, kad viskas gražiausioj tvarkoj atsitinka. Māzosios vilnelės plaukia ant didžiųjų bangų. Viena dailiai gretinasi šale antros. Taip viskas

kila į didesnį gėvumą, ir vėl leidžiasi žemėn, jog rodos žūva. Bet ant atslūgio pareiti turi tvānas.

Ir paprastas žvilgis į gėvenimą mokina atskirti miegojimo ir budėjimo laikus. Tais gėviai išsis, gėvībė juose lig nusistoja, šitais ji daugiau sukila. Bet gėvių pavidalai miego valandoj nedingsta. Tik mirtšiai užėjus, tai nusiduoda. Tūli tiki, jog tai tām gėviui priėjusi amžina niekībė. Bet rodos nepersunku išmanīti, jog gėvībė negālpastoti iš negėvībės-niekībės. O bene ir nepersunku numanīti, jog negėvībės visiškai negālbūti. Visa yra gėva. Kas pasirodo negėva, tai tik nesuprantamu būdu gėva. Mirties laikai neužkenkia gėvībei. Tiktai jos apsireiškimo pavidalai nįksta. Gėvenimas persikelia iš regimos Visumos valstībės į neregimāšias. Ir laikui esant, jis vėl pasirodīs pažįstamuose Visumos pākraštšiuose.

Toks tai yra žīmiausias pasitobūlinimo istātīmas. Pasitobūlinimas nusiduoda atslūgiais ir tvānais. Tā reikia geriai žinoti, tuomet galima veikia visā gėvenimą gerai suprasti.

Žmonijos
amžiai.

Koks viso pasaulio gėvenimas, toks yra ir žmonijos. Yra ji tojo dalelė. Ir kas pasaulij yra, tad apsireiškia nors iš dalies ir žmonijoje. Senovės mokslas tikiā

didžià gîvenimo bangà, kaip koks mûsû pasaulio stojimas îra, vadina Sanskrito zodziu Manvantara,¹⁰⁾ tai îra: (kelias arba laikas) nuo vienos žmonijos î antrà, zodziu: tarp dviejû žmonijû. Sità laikà norint suprasti, reikia î begalines àmziû tolîbes žvelgti. Sàko tasai mokslas, jog toks Manvantara trunkàs 4320000 metû.

Toliau reikia visai atmesti paprastà nuomonę, bûk žmonija susidedanti iš kibirksteliû-žmoniû, kurie, akies mirksnî gîvene, dingsta. Kiekvienas žmogus, tai îra jo esîbê, gîvena savo Augstîbêje be pradziôs ir pabaigos. O jos Augstîbê îra Visumos Priezastis, gîvoji sàmoningoji amžinîbês Esîbê, Dievas.

Sita žmogaus esîbê valandoms apsireiskia pavidalu siaurîbês krašte, tai îra erdvêje ir laike. Tse jos pavidalai pastoja ir nîksta, bet ji vis išlieka. Jais ji sušvinta valandelêms ir vêl atsi-
traukia, ir kartotinai spindi išnaujo, kol nešvietia pagaliaus nuolatai pilnoj sàulês šviesîbêj.

Kiekvienas žmogus, ne jo pavidalas, jo esîbê, îra neišdîlanti žmonijos dalis, kuri stojos žmonijai auštant ir su žmonija grîš atgal î amžinîbę, nešina su savimi, kà ji ant savo kelionês surinkusi.

¹⁰⁾ Antras skiemuo su kirtšiu.

Žmonija, taip sàko senovês mokslas, îra mûsû pasaulio tikslas. Ne regimi žmoniû pavidalai, bet augštoji dvâsini žmonija, kaip ji ne kartà mûsû pasaulîje regimai sušvitusi îra. Ir ne bekraštînês Visumos, bet mûsû, kurios brandulîs îra regima saulê.

Reikia visumet atsiminti, jog ir labai didžiai atvertos dvâsios àkis ne labai daug Visumos didîbês tepamàto.

Tas pats dalîkas pastebimas žiûrint î laikà. Negalima išmàstuoti visà àmžinîbę. Žmonija ir jos kelias îra statîtas î tikrà laikà. O nors jis ir truktû nesuskaitomus metus, vis dëlto jis pradêjo ir turi turêti ir gâlà. Žmonijos Išmintingieji kalba apie labai ilgà Visumos gîvenimà, kurs kiles îra iš Amžinîbês ir vêl jospi grîsta. Iš dvâsinio stovio jis pareina ir vis daugiau tampa matêrialiniu ir toliau vêl kîla î dvâsinî. Trumpu zodziu pasàkius, šios kelionês prasmê tokia: Iš nezinomos Vienîbês pareina visa, traukiasi per sapnuotàjà daugîbę ir grîžta î zinomàjà Vienîbę.

Sitas ilgasis gîvenimas tokiu-jau bûdu nusi-
duoda kaip ir paprastasis žmogaus gîvenimas, kurs turi savo dienas ir naktis. Iš to, tarsi, begalinio gîvenimo pasiêmus tà dâlî, kurioje lîgiai

dabar krutame, jau gana toli reikia atgal ir priekin žvelgti. Septinis ilgas amžius turi vienas Manvantara. Tie amžiai nusikeitšia su tiek-jau ir taip-jau ilgas pailsio laikais.

Kiekvienas tų septinių amžių pradeda augstame »nematerialiname« stovyje ir apsireiškia išlengvo vis daugiau materialiniai, kol nepasieka tojo, kurį vadiname regimu pasauliu, ir toliau jis grįžta vėl į augstesnį ir prieina pagaliaus prie savo išieigos. Tokiu būdu pasidaro pilnas skritulys.

Vienok veltui jis neatliktas. Pabaiga stovį kiek augstčiau negu pradžia. Visai tas pats dalykas, kaip kad po tamsiausio laiko saulė, švietusi dieną, vakare nusileisdama artčiau prie mūsų priėjusi yra, ir sekantisia dieną jau ankstčiau užteka. Todėl galima šitą ilgą gyvenimo skritulį ir vadinti diena.¹²⁾ Tokie septini skrituliai, septini amžiai, septinios dienos su sekantiomis naktimis pildo vieną Manvantarą.

Dabartinis skritulys. Dabartiname Manvantare yra pasibaigęs pirmasis, antrasis ir tretiasis skritulys. Ketvirtasis yra tasai, kuriame dabar gyvename. Savo bėgįje jis yra pa-

¹²⁾ Rodos Sv. Rąsto sutvėrimo dienos atitinka tokiems skrituliams.

siekės vidurį, tai yra žemiausį arba daugiausiai materialinį stovį.

Kiekvienas skritulys pradeda įpatingu būdu. Randasi Mânîmo valstibėje veiklus, šviesus brandulys, kurs išlengvo didėja ir givibe pildosi, kol nėra visai sklidinas. Tuomet givibė persikelia į kitą esmės būdą. Tse tveriasi kitas brandulys. Sākoma jis randasi žemesnėje, tai yra daugiau materialinėje valstibėje. Bet ta valstibė tėra kitas tik esmės būdas. Tā reikia gerai išmaniti. Tasai brandulys ligiu būdu kaip pirmasis pildosi ir tolin paduoda savo pilnibę, būtent givibės srovę.

Taip viskas pirmiau atsitinka augstuose, tai yra dvâsiniuose stovise, toliau žemesniuose, kol nepasiektas fizinis, o nuo jo vėl kila gyvenimo bėgis augstyn į augstesnius stovius.

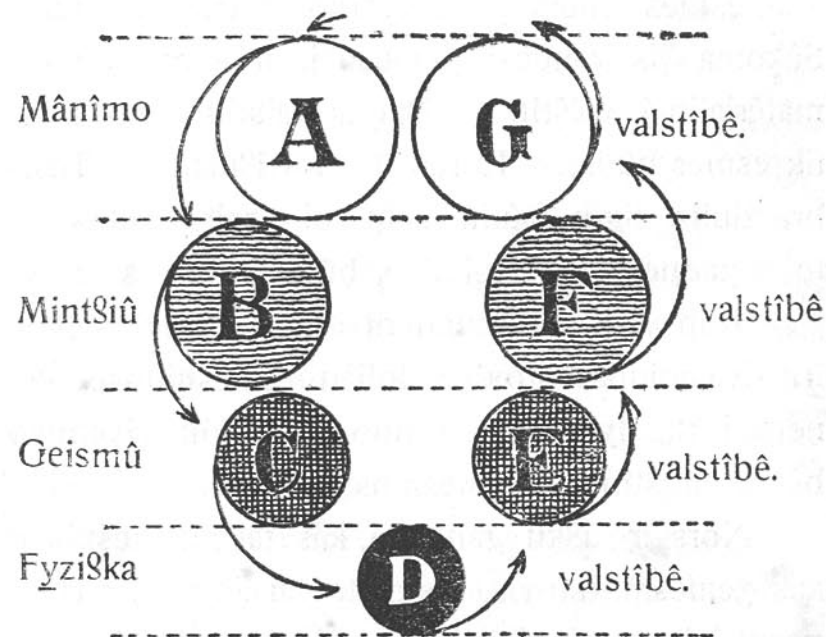
Nors ir aišku gana yra, kas tai augstesnis ir kas žemesnis stovis, vis dėlto tai šison dar tįsia paantrįsime. Augstibė randasi sąmonės, dvâsios, šviesos, — žemibė nesąmonės, matėrios, tamsos pusėje. Mes patiriame tiesiog augstibę ir žemibę. Mintis yra augstesni negu geismai. Kūnas randasi beveik tamsoj. Jis mąža tėra sąmoningas. Kas augsta ir kas žema, tesiskiria tik šviesesniu arba tamsesniu sąmoningumu. Minimi branduliai arba rutuliai todėl ir nėra toli nuo viens kito, bet vie-

nas kitame, kaip, paveikslui, mūsų kūnas randasi mūsų sąmonės šviesoje ir yra mintiū ir geismū persunkiamas.

Pasidarius apie rūpimosius skritulius vaizdelį, tasai, va, kaip išrodo.

Dvąsios Augštibė.

Gīvenimui pradant, stojasi gīvenimo brandulėje, rutulėje A, pirmasis gīviū, esībiū laipsnis. Tūjū yra septīni arba septīni skīriai, kaip sāko »senovės mokslas«. Pirmieji trīs tik išminties didžiūnāms tėra žinomi. Bet ir senose pāsakose jie menami, ir kartais kūdikiai ir šiaip vieni ir kiti šī bei tā apie juos regi. Minėtame moksle

jie vadinami elementārėmis gīviū valstībėmis. Ketvirtoji valstībė yra minerālinis gīviū skīrius. Jisai yra vidurīs tū septīniū gīvenimo laipsniū arba valstībiū. Toliau pareina augmenīs, po jų gīvuliai ir pagaliaus žmonijos laipsnis.

Tokiu būdu šitie laipsniai, paveikslui, augmenīs ir gīvuliai, jau skiriasi ant rutulio A, kuris randasi gelmėsi toli ir augštai už regimojo pasaulio. Kokio-nors želmens įgimimas į gīvuliū valstībe todėl ne toks paviršaus daigtas, kaip tūlas tiki.

Kuomet žmoniškas gīvenimo laipsnis pradeda apsireikšti ant rutulio A, pirmoji gīviū srovė sklīsta toliau ant rutulio B, ir tt. Rutulīs D yra regimoji žemė. Kiti rutuliai, gīvenimo branduliai arba centrai, nėra regimi. Tik jie nėra kur nors kitur, ne erdvėje toli nuo mūsų, bet tik kitame padėjime, kitoj Visumos »valstībėje«. Ir nebūs neteisinga sākant, jog vienas rutulīs randasi kitame.¹³⁾

Nuo rutulio D eina gīvībė ant E, toliau ant F ir galiausiai ant G. Gīvībei apleidus vienā ru-

¹³⁾ Taip ir yra su kitais padangiū rutuliais. Mėnuo, paveikslui, nėra kaip tūli mokslininkai sāko, žemės dalis, kārta nuo jos atsiskūrusi, bet jis yra mirštās rutulīs, kurs praėjusī Manvantarā buvo dabartiniai regimājai žemei atitinkamas gīvenimo brandulīs.

tulî, tasai îmiega, tai îra, jis pastoja bejêgis, neveikiamas. Bet gîvîbei ir nuo rutulio G atsitraukus î Amžinîbês gelmes, visi 7 rutuliai miega, kol nepareina naujoji diena. Tuomet visos gîviû srovês is naujo sukîla.

Toku bûdu Sitos srovês êjo tris kart skrisdamos nuo vieno rutulio kitan. Ir dabar, ketvirtâ kartâ skrisdamos, jos îra pasiekusios mûsû zeme, bûtent rutulî D. O ant jo žmonija jau labai ilgus milijonus metû gîvena.

Tasai jos gîvenimas tše labai îdomus. Ir nelengva jî suprasti. Visokie mânîmo îprotšiai nuolatai klaidina. Pirm viso reikia žinoti, jog kiekvienas žmogus visâ tâ ilgâjî laikâ gîvenes îra. Tat pasirodîs tûlam neîtikêtina. Gîvendami daugiau savo pavidale o ne esîbêje, vis tik ir tesi-rûpiname pavidalo likimu. Pavidalas îra pragaištamas dalîkas. Savo vidûje, savo esîbêj sâmoningais pastoje, gâlime apžvelgti visâ tâ ilgâjâ kelione.

Pirmosios žmonijos kelio dâlîs.

Kaip minêta, žmonija taip sena, kaip visas pasaulis. Ir jî jau tris kart keliâvusi per minêtû rutuliû eile. Dabar jai ketvirtâ kartâ keliant ir jai parêjus lig mûsû žemês, žiûrêsime

akîliau î jâ. Ir tše jos kelionês dalis jau gana ilga, jog tur bûti vadinama sau skîrium kelione.

Ira tše taipo-jau daliû. Pirmosios guli labai toli praeitje. Tuomet žemê nebuvo tokia kieta kaip Siandien. Buvo jî daugiau aithêrinê. Tokie ir buvo tuomet visi pavidalai, taip kitû gîviû, kaip ir žmogaus. Neapsâkomai toli praeitj tuomet jau buvo nuskendes tas laikas, kuomet pamatinê matêria pradêjo îvairi pastoti. Ant to evolûcios laipsnio, kuomet žemê jau buvo îgijusi rutulio pavidalâ, visa jos gîvîbê pilnai gîveno.

Berods gîviai, taipo-jau žmogus, visai kitaip isveizêjo. Kûnai prilîgo veikiau kokioms debesims. Žmogus turêjo pavidalâ, tartum, sutvertâ is spindantšio gâro. Tik reikia vis atsiminti, tai buvo žmogaus pavidalas, ne žmogus pats. Tasai îra esîbê, pavidalas tik jos apsireiskimas. Berods apsireiskimas savo îpatingumu atitinka esîbês gîvumui, sâmoningumui ir jos reikalams. Todêl tâ laikâ žmogaus pavidalas buvo didis, »protozoonas«, kaip mokslas tokî pavidalâ, bûtent pûsle, »cella«, vadina. Bet ta cella buvo milžiniška.

Žemês dalis, kur toji žmonija gîveno, buvo Siaurêje. Tuomet žemês ašis kitaip stovêjo.

Kitokia, būtent labai didi, buvo todėl siluma visoje žemėje.

Ilgus amžius gyvenusi, žmonija išlengvo tūpo kitokia ir savo išveizėjime keitėsi. Pavidalai pastojo tvirtesni. Spindantysis apsidengė tamsia medžiaga. Tokiu būdu pastojo žmogaus vidaus dalikas, kas pirma buvo paviršutinis.

Su žmogaus persikeitimu kartu ir žemė kitokia tūpo. Žmonija buvo pasiekusi antrąjį savo amžių. Ir gyveno po kitomis aplinkūbėmis. Sako senasis mokslas, kad žmonija tuomet ir daugiau į pietus nutraukusi, vis dėlto dar šiaurės šalįse gyvenusi. Tū laikū tvirtžemė vadinama Hyperboraiine arba »amžinos saulės« žeme.

Po ilgū amžių bėgio atsitiko naujas persikeitimas. Suprasti reikia, kad tik labai išlengvo. Gamta nešokinėja. O šis kalbama apie gamtos gyvenimą. Žmonija parėjo į trečią savo gyvenimo amžių. Žmogaus kūnas kartu su visa žeme dar daugiau »žemišku« pastojo. Ir jo išveizėjimas ir visas gyvenimas labai persikeitė.

Tse reikia mąžumū apsistoti ir įpatšiai vienū dalikū išdėstīti.

Paprastas gamtos mokslas, kalbėdamas apie žemuosius gyvius ir jų šiveisimū, sako, jog didžiausia jų dalis gamina be lītinio gyvenimo.

Tik augštšiausieji gyviai skiriasi į dvi līti. Nuo žemiausiojo stovio augštšūn randasi ūvairūs laipsniai. Visi šitie laipsniai atsikartoja augštesniū gyviū diegui āugant motīnos kūne. Ir šiandien gana gerai žinoma, jog diegas atkartoja augdamas visū savo giminės augimū. Taip nusiduoda ir su žmogaus pavidalo diegu.

Pastebėta ir ūra, kad žmogaus pavidalo pradžia motīnos kūne nieku nesiskiria nuo kitū gyviū atitinkamo stovio pavidalo. Todėl, rodos, ir nereikētū kalbėti apie atskirū nuo gyvūlijos žmonijū, aiškinant tū senūjū žemės ir viso pasaulio gyvenimū. Vienok šis kalbama senovės mokslu apie ketvirtū gyvenimo bėgū arba skritulī dabartinio Manvantaro. Pirmieji trīs bėgiai tiek ūvairiais padarė gamtos valstībiū pavidalus, jog dabar kiekviena valstībė līg sau tolūn vāro savo uždavinī. Todėl ir ūvairios veislės savo būdu tobūlinasi, ir nemātoma, paveikslui, kad žirgas dailesnis pastodamas kaip noris žmogaus pavidalui prisilīgintū. Perėjimas nuo gyvūlinio į tū pavidalū, kurs žmonišku pastoti turi, seniau atliktas. O kiek žmoniški pavidalai gyvūliniams ir prilīgintū, jie savo keliu tobūlinasi.

Vienok atkartojami ūra buvusieji stoviai. Ir ketvirto bėgio pradzioje mūsū žemės, rutūlio D,

»žmonija« vaisinosi tokiu-jau būdu, kaip tai dâro šiandien žemiausio laipsnio gîviai, būtent gîvosios cellos. Jos veisiasi persidalindamos. Augštesnio laipsnio gîvis nebedauginas tokiu būdu. Iš jo organizmo išaugusi dalele atsiskiria galiausiai nuo jo ir tarpsta savaip, prisitraukdama matêrios, kuriâ savo būdu padâro gîva, arba kaip „mokslas“ sâko, padâro »protoplasmu«. Dâr daugiau pasitobûlines organismas susideda iš cellû daugîbês. Jisai gamina diegus, iš kuriû stojasi sâviški gîviai. Už jî augštesnis laipsnis îra tas, ant kurio viename organizme atsiranda dvejopi diegai, kuriems po du susivienîjus pasidâro naujâm gîviui diegas. Toliau šiti dvejopi, motriški ir vîriški diegai randasi vieni viename, antri antrame organizme. Tuomet gaminimas nusiduoda tiktai tûjû susidêjimu ir jû diegû susivienîjimu.

Tokiais-jau laipsniais, kaip sâko senovês mokslas, atsiêjes ir žmogaus organizmo pasitobûlinimas, ir tokiu-jau būdu jis veisêsi pirmais šio, būtent ketvirto gîvenimo skritulio âmziais. Tâm atitinkami ir buvo žmoniû pavidalai. Prie šios dienos »žmogaus« vaisiaus ir tesiranda visai vêlai lîties žîmiai.

Tretsiame savo âmziûje begîvendama žmonija tâ stovî pasieko, kad jos pavieni pavidalai nebe-

gamino dvejopus diegus, bet vienas vîriškus. antras motriškus. Tuomi buvo žmonija dalîta î vîriškus ir motriškus. Sâko »Slapties mokslas«, jog tai atsitikus pirm 18 milionû metû. Nuo to laiko îra žmoniû ir žmonû¹⁴⁾.

<p>Tretsiasis ir ketvirtasis žmonių amžius.</p>	<p>Aplamai imant, žmogus tuomi buvo šiek-tiek dabartinî pavidalâ igijes. Bet tasai gana dâr prilîgo gîvuliui. Lengvai suprantama, jog žmogus tuomet kuo-daugiau išveizi žmoniškas, kuomet jame gîvena, veikia ir valdo tat, kas žmoniška, būtent dora, išmintis, grožê; o kuo-daugiau gîvuliškas, kuomet jame gîvuliškumas viršû turi. Rûpimais âmziais žmoniškumo apsireiškimai dâr vos pastebimi buvo. Už tai visa, kas gîvuliška, buvo labai galinga. Ir žmoniû pavidalai buvo labai didi, milžiniški. Tokiejau ir buvo tû âmziû augmenîs ir gîvuliai. Ilgus dâr âmžius jie tokiais ir pasiliko.</p>
---	---

Tretsiame žmonių amžiûje atsitiko dâr kits labai žîmus dalîkas. Nekartâ šišon sakîta, jog vis kalbama tiktai apie žmogaus pavidalâ, kurs

¹⁴⁾ Šitâ gerai suprâtus, pasirodo Biblijos mokslas, jog Eva iš Adomo imta, visai teisingu, zinoma, netaip paviršutiniu būdu.

išlengvo pasidâres žmoniškui. Žmogus pats, tai ūra, žmogaus esībē, anais laikais lūg toli uę pavidalu stovējo. Berods ir šiandien tūliems jį dâr vos žinoma. Todēl tik augštai iškile žmonēs ir tekalba apie dvejopumâ žmogūje¹⁵). Slapties mokslas sâko, jog žmogus pats ūra Augštībēs gīventojas, parējes iš kitū praėjusiū âmžiū, su uędaviniu ir žemose valstībēse sâmoningumâ ūgīti.

Tretsiame žmonijos âmžiūje nusidave ir ans artimesnis susijungimas tarp žmogaus esībēs ir tâm atitinkamo pavidalu, apie kâ Sv. Rašte tokiais žodžiais kalbama: »Tai Dievo sūnūs veizdējo ū žmoniū dukteres, kaip jos grâžios buvo ir vedē sau moteres kaip norējo¹⁶)«. Nēra tai koks mytū papâsakojimas apie koki taip târiamâ apsivedimâ, bet apie nusileidimâ dieviškos žmogaus esībēs ū pavidalâ, apie artimesnį jūdvieljū susijungimâ. Tasai iš kito âtvilgio Rašte vadinamas »puolimu«. Žinoma, jis, kaip visa Visumos gīvenime, buvo būtinai reikalingas pasaulio tikslams pasiekti. Ir tikrai imant tiktai po to atsitikimo žmogus gīveno žemėje.

¹⁵) Kaip antai Goethe savo drâmoj Faust 1. dalįje, 2. reginij, kuriame Faust ir Wagner žiūri ū nusileidžiantšiâ saule.

¹⁶) 1. Mois. 6, 2.

Tuo »puolimu« stojosi savės-žinojimas, individuâlo sâmonē, protas. Ira jisai kaip-tik susisiekimo stovis žeminio ir dieviško-dvâsinio žmogaus. Ir tokiu būdu jis târpininkauja tarp žmogaus kūno ir geismingumo gīvenimo vienoj pusėj ir dieviškos gīvībēs: išminties, meilēs, sâžinēs, teisingumo, grožībēs ir tt., antroj pusėj.

Tuo laiku atsirâdo ir žmogaus kalba. Tik po susivienūjimo Augštībēs žmogaus su žeminiu gīvu pavidalu tegalējo atsirasti savės-žinojimas, suprantama pirmiau žemiausio laipsnio. Gīvuliuose, augmenīse, kur nēra tos Augštībēs esībēs, todēl ir to savės-žinojimo nēra. Juomi tiktai tegâl kalba atsirasti. Jos padermē ūra sâmonē, kuri atspindi esībēs pâmâtâ. Todēl žmogus, savo kalboj patvirtējes, pastoja daugiau sau-žmogumi.

Iš pradžios gīvulinēs jēgos žmonēse labai galingos buvo, o protui visai neišaugus, išminties dar nemenant, atsitiko tais laikais baisūs veikimai. Iš tū gadīniū gaminasi žmogui prilūgstami gīvuliai, būtent kelios beždžioniū veislēs. Kitos jū veislēs, kaip apskritai gīvuliū veisliū pavidalai, ūra, taip sâkant, gamtos bandīmai, tobūlesnius pavidalus gaminti.

Tretsiasis âmžiais žmonija tše gīveno, kur šiandien Didīsis ir Indios okēanos savo bangas supa. Vardas tos žemēs dalies ūra Lemūria.

Žemoms, būtent kūno, geismų jėgoms, vis daugiau viršū gaunant prieš dväsinį žmogū, šitū amžiū »žmonija« tūpo vulkanū ugnimi išnaikinta. Lemūria nugrimzdo jūrū bangose. Išliko, paveiksliui, »Velikū salutē« su savo nuostabiais radiniais, o vėl iš jūrū iškilo dabartinē Austrālia.

Tas nugrimzdimas tik pomazu teatsitiko. Žemės ašis palengva įgavo kitā krūpsnį.¹⁷⁾ Pradėjo tuomet metų laikū persikeitimai. Siaurės kraštai pastojo labai šalti, šilumos teliko tik aplink žemės vidurį.

Doresnē tos žmonijos dalis išlėto jau seniau buvo nusidanginusi į kitā žemės krāštā. Tse atsigaunanti žmonija gīveno ketvirtā savo amžiū.

Ir tuokart žmonės turėjo dār milžinū pavidalus. Siandien paprastām žmogui vos galima išivaizdinti tū žmoniū didumą. Kiek platšioji žmonija jų atsimena, tat jos pāsakose sudėta. Sv. Rāstas daug tokiū atsiminimū truputšiū paduoda. Vienok tie truputšiai nėra sudėti paeiliui.

Minimi milžinai yra Graikū Tītānai ir Kyklopai. Kaip sākoma, tieji turėje tris akis. Tretšios

¹⁷⁾ Taip ir mūsų amžiuose žemės ašis išlengvo į kitā šālį krūpsta.

akies likutis yra, note mokslininkū, lotīniškai vadinamoji glandula pinealis, ir randasi smagenū vidurėje.

Nors pat nuo Lemūrios laikū, aplamai imant žmogaus pavidalas to paties išvizėjimo pasiliko, vis dėlto jis nuolatai dār keitėsi. Taip ir būs ateitij nuo mūsų amžiū.

Ketvirtū amžiū žmonijos krāstas buvo žemės dalis, kurios vardas yra Atlantia. Ji dabar apklota Atlantios okėano vandeniū.

Labai augšta buvo Atlantū kultūra. Galima būtų apie ją visai nuostabus dalikus papāsakoti. Tik tai nėra šito rāsto uždavinis. Māžuma platšiau pažīstama ta kultūra iš senū Aigyptū kultūros. Aigyptai gaminasi tiesiog nuo Atlantū.

Ir prie tū žmoniū pradėjo žemesnės jėgos viršū palaikīti prieš augštesniāšias. Ipatšiai buvo išaugintos tos, kurios siandien vartojamos Hipnotismo ir Spiritismo apeigose, trumpu žodžiu, apžavėjimo bandīmuose.

Ira tai labai baisūs dalikai. Tuomi dieviškoji žmogaus dalis savo apsireiškime žmogaus pavidale tiesiog žudoma. Tatai suprantama atsimeinant, jog žmogus, stovis po hipnozės paliepiamu, nebegal savo noru naudoties savo organizmu, bet yra nuo jo līg pastumtas, o tasai klauso

to, kurs tuos paliepinus duoda. Tai eina tiesiog prieš pasitobūlinimo įstātimus. Žmogaus givėnimo tikslas tuo smarkiausiu būdu Sālinamas.

Žmogus ĩra pasaulio dalis. Kuomet tamsios jėgos jame viršū gauna, jos ir galingesnės pa- stoja visame pasaulĳje. Tamsios jėgos ĩra naiki- nimo jėgos. Jos galiausiai sukĳla kaip vėtra. Randasi tuomet visuotinas žemės judėjimas; že- mės dālis grimsta, kitos kĳla iš jūrū, vulkānai lieja ĩ visas šalis ugningas sroves ir naikina visus savo apĳlinkius.¹⁸⁾

Tokie sujudimai uztiko ir Atlantĳā. Nusidavė tai pirm kokio miliono metū. Didžiausia to amžiaus žmonija tāpo išnaikinta. Buvo tai labai išgāstingas atsitikimas. Nugrimzdo visa Atlantĳa. Tat atsigarsi pāsakose apie didĳjį tvānā. Žino apie jĳ visos tautos, ir jū rāštuose apie tai rašĳta. Bibliā kalba apie nuodēmės tvānā.

Sitas nugrimsdimas taipo-jau neatsitiko staiga. Visumet tokie persikeitimai tenusiduoda palengva. Tiktai galutinis atsitikimas ĩra, sulĳginant, greitas.

Iš visos didžiosios Atlantĳos pasiliko galiau- siai tiktai sala, Graikū vadinama Poseidonis. Toji

¹⁸⁾ Visumet pastebima, kad, žmonėms karštšiuojant, ir visa gamta savo apsireiškimuose nuozmėsnė.

nugrimzdo labai daug vėliau negu didžiausioji tos žemės dalis. Ji nuskendo jūrū bangose pirm 11 000 metū.

Dabartinio ir
būsimū amžĳū
žmonija.

Tuo tārpu žmonija kituose kraštuose praplito. Pasieko penktajĳ savo amžĳū. ĩra tai »mūsū« žmonija, bū- tent dabartinė. Suprantamas dalĳkas, jog ji gaminas iš Atlantū. Ilgā laikā naujoji tarpstantšioji žmonija greta su senąja ant augšto kultūros laipsnio sto- vintšia, bet benĳkstantšia, gĳveno.

Reikia išmanĳti, kad žmonijos nĳkimas arba tarpimas ĩra jos patšios dārbas. Ir tokie baugūs nusidavimai, kurie tartum visā žmonijā nubengia, ĩra jos veikimū vaisius. Žmonės, kurie tām pasiduoda, kas žema, biauru, veikia prieš pasi- tobūlinimo įstātĳmā. Todėl jie atgal pasilieka. O pasitobūlinimui esant gĳvĳbės kilimui ant augš- tesnio laipsnio, visa, kas atgal pasilieka, turi grimsti ĩ amžĳinā niekĳbe. Evolūcios įstātĳmas ĩra nepajudomas. Ir joks rėksmas jo nuo jo kelio nepatrauks. Jis žengia. Vienok tam jis malonus, kurs juo laikos. Tuomet jis jĳ veda augštĳn ĩ dvāsiōs, būtent ĩ išminties, dorĳbės bei grožės augštĳbes.

Kaip kiekviena amžiūje, taip ir mūsų, žmonijai kaip kokiām medžiui augo visokios sąkos, didžios ir mažos. Tos sąkos tai tautos. Ir žmonijoje tai jų viena tai kita vadovauja. Augstiausiai iškilusi yra dabar toji, kuri vadinama Arių tauta. Prie jos reikia skaititi beveik visas Airopos tautas. Nepriklauso prie jų, paveikslui, židai.

Viriausias mūsų »amžiaus« žmonijos uždavinis buvo prota išauginti. Tai tapo atlikta pasinaudojant penkimis juslėmis. Bet jau pradeda nauja juslė atsirasti, būtent toji, kuri Aitherio¹⁹⁾ valstībėje žinių rinkti gal. Žmonija, kuri šitą jėgą išaugis, bus nauja mūsų žmonijos šaka. Ji pradėjo Amerikoje atsirasti, kur senai jau visos tautos maišosi, ir bus gal po 25 000 metų išaugusi. Toliau dar kita žmonijos šaka iš viršū pareis, ir tuomet bus penktasis žmonijos amžius išgīventas.

Tuo tarpu žmonių pavidalai gana daug keisis. Iš pradžios tokie nauji pavidalai bus laikomi išimtiniais, bet pagaliaus senieji pasirodys kaip kokie užlikusieji.

---

¹⁹⁾ Reiktū skaititi, kas yra pasakita apie tai rašte: Vidūnas, Visatos (Visumos) Sāranga.

Ir penktasis žmonijos amžius pasibaigs didžiais gamtos sujudimais. Mat, visas pasaulio gyvenimas yra vienas. Padangių rutuliams atlikus tam amžiui atitinkamą bėgį, pradės naujus amžius, kaip, vieniems metams praėjus, pareina naujieji. Ir vis pastebimi gamtos sujudimai.

Tarp seno ir naujo amžiaus vis ir būna pailsio laikai. Tuomet žmonija yra beveik visai dingusi ir tik išlengvo teatsigauna, dauginas ir įgija kultūrą. Taip sulauks ir pagīves žmonija šestąjį savo amžiū. Po to pareis septintasis. Tuo bus žmonijos ir visuotinas gyvenimas šitoje žemėje milijonams metų užbaigtas. Gamta, tartum, ant žemės giliai įmigs. Gīvībė eis tolyn ant rutulio E. Ir tse kaip ant rutulio D gyvenusi, vėl eis tolyn. Taip galiausiai pasibaigs ketvirtasis gyvenimo bėgis.

Tuomet visi septini rutuliai miegos giliame miege. Ir tik po ilgo pailsio pradės penktasis skritulīs. Jisai taip-jau labai bus ilgas, kaip ketvirtasis. Juo žmonija pasieks įpatingai augstą tobulumą. Negalima šison apie jį daug pasakiti. Neeina tai kelias žodžiais. Ir paprastas žmogus neturi patīrimū, kurie jam gelbētū būsimąjį žmogaus stovį suprasti. Tiek berods gal būti numā-

noma, jog visos žmogaus jėgos bus tuomet daug daugiau išaugusios negu šiandien.

Vienok bus taipo-jau išaugusios ir žemėbės jėgos. Jos viską riša ir traukia žemėn, tai reiškia į nesizinojimą, nesąmoningumą. Dvąsios jėgos kelia žmogų augstyn į sąmonės ir sąžinės augstības. Todėl ateitį prisieis žmonėms savo viduje baisiai kovoti.

Mūsų amžiuje kovojama, jei tai ir dąroma, prieš tą, kas vertžia į nedorumą. Vienok dora vis dār turi šiokį-tokį sārįši su svetnaudibe, su egoizmu. Vėliau tas dalikas bus atliktas, ir stosis vienat klausimas, ar žmogus nori giventi dvąsios sąžinėj arba dvąsios pasimiršime, nesizinojime.

Sitą atsverti, rodos, negali būti sunku. Tačiau ir ta tik išaugusios žmoniųos uždavinis. Ir iš tikrųjų labai sunkus dalikas. Tuo tarpu vos valandelėmis ir tiktai gana augstai iškilusiems tegalima dvąsios skaidrībėje parimti. Tuomet žmonija išlengvo ilgų amžių bėgije pildis sitą uždavinį. Ir pagaliaus, būtent septintame skritulije žmonija pasieks jai paskirtą tobulumo saiką. Bus tuomet

žmonės suliginant su šios dienos žmonėmis ne tiek žmonės kiek dievai.

O kad septinto bėgio gyvenimo banga pareis lig šios mūsų žemės, tai ji iš amžių miego pabudusi bus nauja žemė ir palaimos vieta. I tuos amžius žvelgiant ir augsto Regėtojo žvilgis tili. Laukiamos Augstybės šviesa perskaidri. Tačiau ji regima. Kurs gal iškilti liepsnojantšiais dvąsios sparnais iš erdvės ir laikų siaurybės kraštų, tasai išvįsta, jog visi amžių amžiai ir a viena šviesa, skaisti Dabartis.

Iš tos žvelgia Amžinoji Visumos Priežastis. Tą Jos žvilgį pasekant ir atsimenant »septinto gyvenimo skritulio«, pasirodo, jog jis, tur būt, ir a ta diena, apie kurią sakita: »Ir Dievas matė visą, ką buvo padares, ir visa buvo labai gera. — Ir Jis šventino ir laimino tą dieną ir ilsėjosi tą dieną nuo visų savo darbų«.

Tuomet gyvenimo gaida bus neapsākoma harmonia. Ir vis daugiau ji atvers begalines savo balsų grozes. Nuo mūsų žemės eis po ilgų amžių gyvenimas tolyn ant augstesnio rutulio, ir vis tolyn papilditų septintąjį skritulį.

Jām pasibaigus būs pabaigta ir-gi septintoji diena. Prieis jos vākaras. Ir tasai uz dienā būs dār grazesnis. Vieni amžinībēs spinduliai sušvis. Visā septintajā dienā ir visā visū dienū gīvenimā tas vākaras tartum ims ī savo glēbī. Ta Saulē, kuri īra visū dienū ir gīvībēs bei gīvenimo versmē, nusileis ī tas neapsākomas gelmes, kurios īra anapus āmziū ir erdviū, ir vākaras jai paskui neš, kas kraštuose siaurībēs ir pragaištis subrendo amžinībei.

Grīš tuomet visa ī āmžinājā Prādziā. Amžiai ir bekraštinēs Erdvēs sunīks ir dings. Savo Sīdrus numes daugībē ir pasiliks viena pati Vienībē savo giloj Sviesībēs-Tamsībēs Augstībēje. Nebebūs niekū. Vienata būs kaip Ji īra ir buvo neapsākomoj Dabartīj!

Kas galētū zodžiais īstarti, kas taip anapus viso mātīmo bei regējimo savo bekraštenībēse nardo! Ar galētū tamsiosios dulkēs pakilti ī skaidriosios sālēs žērējimo namus! Ar turi, žmogau, sparnū, taip augštai skristi? Ar neturi sustoti nuvargēs, ir gālvā nulenkēs sakīti: Negaliu regēti — negaliu! Dulkelē — esmi, tamsi dulkelē! Jeigu jā nesiimtū saulēs spindulīs! —

Tai-gi uz tai! Kelki savo akis! Plēski dvāsios sparnus! Neesi niekinga pragaištis! Tavo žvilgis īra saulētas! Todēl regi saule. Tavo sieloje gīvena pati Visumos Priezastis, augštoji neapsākoma, šventoji Akīvaizda, Dievībē.

Pati Ji tave ima ī Save. Pati Ji īra tavo esībēs gelmē. Neatskiriamas tu esi nuo Jos. Todēl gali Jā regēti. Iš tavo žvilgio spindi pati Augstībē. Todēl tau atsiveria ir visū padangiū slēpiniai.

Išvīski juos! Grīžti iš niekībēs ī pilnībē, iš pragaištis ī āmžinībē. Grīžti Jospi. Pati Ji tavīje grīžta Savespi!

Žmonija, tu palaiminta! Tavo Augstībē īra pati Amžinoji Visumos Priezastis. Tavimi Ji gieda savo Sviesībēs - šventībēs Aidā. Atsidėjusi klausīkis jos. Ira ji be pradžios ir be pabaigos. Klausīkis, kaip ji skāmba. Visur jos balsai kīla. Pat iš maziausios dulkelēs, iš menkiausio lašelio. Iš lāpū slamējimo, iš miškū gausmo. Iš vilneliū pliauskimo ir iš jūrū griausmo. Iš vēsinantšio vākaro vējelio ir bauginantšio audros siautimo. Iš palaimos ašarū ir šipsojimū, iš visū dējāvimū ir sopuliū. Iš viso skāmba jos balsai.

Išgirski juos, žmonija. Jieškoki amžinybės balsų ir prastšiausiame gyvenime! Tuomet jie vis aiškiau suskambės. Vis daugiau dings, kas nepriitaria. Vis daugiau jie viršų palaikīs. Sukils kaip rîtmetsio harmonijos. Neapsākomi tie balsai! Amžinybės rîtmetsis! Auštant skamba. Žmonijos kelias, tai pati Amžinybės giesmė. Jos grožybė stojasi kaip saulė, numesdama nakties tamsas.

O žmonės! Esame pātis varpai! Tegaudzia jie! Ir pātis nutilkim ir tîlume, amžinybės tîlume klausikimės ir regėkime. Pātis atsiverdami amžinajai begalinei Akivaizdai.

Om.

